

starog i novog Zagreba, I, 1957. — T. Stahuljak i O. Klobučar, Pečnjaci starih gradova Susedgrada i Samobora, Tkalčićev zbornik, II, Zagreb 1958. — M. Despot, Križevačka manufaktura peći i suda u XVIII st., HZ, 1960, 1–4. — O. Klobučar, Zagrebačka tvornica keramičkog posuđa i peći Josipa Kalline, Iz starog i novog Zagreba, II, 1960. — Ista, Blanka Dužanec (katalog), Zagreb 1976. — M. Baričević, Stella Skopal (monografija), Zagreb 1978. — S. Staničić, Suvremena hrvatska keramika (katalog), Zagreb 1984. — M. Baričević, Povijest moderne keramike u Hrvatskoj, Zagreb 1986. O. Kl. i Ma. B.

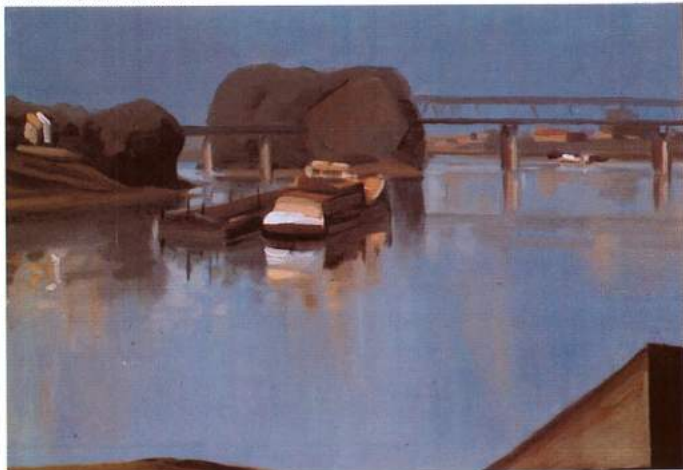
KERDIĆ, Ivo, medaljer i kipar (Davor, 19. V. 1881 — Zagreb, 27. X. 1953). Završio bravarski odio Obrtno škole u Zagrebu 1899. U Parizu 1901. radi kao cizeler u ljevaonici umjetnina »Maison Moderne«. God. 1902–06. kao vanjski đak pohađa Umjetničko-obrtnu školu u Beču (prof. Schwartz), a 1905–11. studira na Specijalnoj školi za sitnu plastiku i medaljerstvo u klasi prof. Rudolfa Marschalla, gdje 1910. dobiva godišnju nagradu za kompoziciju. Na poziv R. Frangeša-Mihanovića dolazi 1913. u Zagreb i preuzima vođenje Ljevaonice umjetnina pri Akademiji. Od 1923. do umirovljenja 1947. profesor na Akademiji, gdje predaje obradu metala. God. 1951. izabran je za dopisnoga člana JAZU. — S. T. Krizmanom, I. Meštrovićem, H. Smrekarom i F. Klemenčićem osnovao je 1904. u Beču hrvatsko-slovensko likovno udruženje »Vesna«.

Bavio se gotovo svim kiparskim granama, a najbolje rezultate postigao je u medaljerstvu koje je i utemeljio kao zasebnu umj. disciplinu. Prvi radovi, koje stvara za vrijeme studija, pod jakim su utjecajem secesije (*Na tkalačkom stanu, Vera Pija Pilar, Ples Hrvata u Beču*). U zagrebačkome se razdoblju više okreće realizmu, dajući portretima izrazite psihološke oznake (*Vladimir Becić, Ksaver Šandor Gjalski, Petar Dobrović, J. J. Strossmayer, Vilko Gecan, Ivan Meštrović*). Na reversima dvostrukih medalja često obrađuje alegorijske sadržaje. Osim medalja, radio je i skice za novac za državu SHS (1918?), Kraljevinu Jugoslaviju (1937, 38), Banovinu Hrvatsku (1939), Nezavisnu državu Hrvatsku (1941, 43) i Jugoslaviju (1947, 48). Premda se najbolje izražavao u sitnoj plastici i medaljama izveo je i niz skulptura (*Zlatarovo zlato, Kamenita vrata u Zagrebu, Afroditu, Venera sa školjkom*), kao i seriju portreta (*Petar Knoll, Dr. Čepulić, Nada Martić-Martek, Anka Matko, Blagoje Bersa* i dr.). Radio je i nadgrobnne spomenike (obitelj Matko, Josip Hanuš, Dr. Milan Ogrizović, obitelj Matić) uglavnom alegorijskoga sadržaja, te javne spomenike među kojima zasebnu cjelinu čine djela vezana za sakralne objekte (timpanon kapele Krista Kralja na Mirogoju u Zagrebu, glavni oltar crkve Sv. Blaža u Zagrebu, oltar Bl. Nikole Tavlića, crkva Sv. Ćirila i Metoda u Jeruzalemu i dr.). Bavio se i primijenjenom umjetnošću te je u plemenitim metalima izveo niz ukrasnih predmeta (vrčevi, pladnjevi, pepeljare) i nakita (rektorski lanac zagrebačkoga Sveučilišta, lanac Velikoga meštra Družbe braće hrvatskoga zmaja i dr.). Samostalno je izlagao 1919 (Salon »Ulrich«, Zagreb) te 1936. na Numizmatičkome kongresu u Londonu. Retrospektivne izložbe priređene su mu u Zagrebu, 1958. u Modernoj galeriji i 1993. u Gliptoteci HAZU.

BIBL.: *Die Autobiographie*, Mitteilungen der Numismatischen Gesellschaft in Wien, Wien 1929, 29–30.

LIT.: A. Milčunović, Ivo Kerdić, Savremeni, 1912, 4. — A. Jiroušek, Ivo Kerdić, Vijenac, 1923, 12. — Lj. Babić, Ivo Kerdić, Obzor, 1931, 114. — I. Uzorinac, Medaljerski rad Ive Kerdića, Numizmatika, 1934, 2–4. — M. Peić, Ivo Kerdić, Bulletin Instituta za likovne umjetnosti, 1954, 1–2. — M. Montani, Kerdić (monografija), Zagreb 1958. — V. Zlamalik, Memorijal Ive Kerdića (katalog), Osijek–Zagreb 1980. — L. Roje-Depolo i V. Mažuran-Subotić, Ivo Kerdić (katalog), Zagreb 1993. V. M. S.

K. KERN, *Motiv sa Save*

I. KERDIĆ, *Lovački vrč*. Zagreb, Muzej za umjetnost i obrt

KERESTINEC, selo blizu Zagreba. U selu rim. nadgrobnik s glavama pokojnika i natpisom Pontius...Marcus... Istoimeni dvorac počeo je graditi Petar Erdődy oko 1575. nakon što je napustio grad Okič. K. ima obilježja renesansnoga kaštela s 4 kule kružnoga presjeka na uglovima, a podignut je na povišenom platou okruženu jarkom. Unutrašnje dvorište okruženo arkadama u prizemlju i na katu. Pregradnjom u XVIII. st. izvedeno je trokrako stubište, a u XIX. st. uređen je engl. park s ribnjakom. Nakon potresa 1880. srušene su dvije kule. Od poč. XIX. st. promijenio je više vlasnika. L. D.

KERN, Krunoslav, slikar (Slavonski Brod, 2. XII. 1935 — 12. III. 1992). Polazio Višu pedagošku školu u Zagrebu (M. Veža), diplomirao na Pedagoškome fakultetu u Rijeci (1959). Pretežno slika akvareлом i pastelom krajolik i mrtvu prirodu (cvijeće). Izradio je cikluse akvarela s motivima iz Petrove gore (1974) i Jajca (1978), te ciklus ulja iz Kumrovcu (1977). Slikarski i emocionalno najjače je vezan uz Slavonski Brod i rijeku Savu. Slika vrlo senzibilnom skalom boja, dajući svojoj uglavnom realističkoj vizuri poetski, ponekad i nostalgican prizvuk. Samostalno izlagao u Slavonskome Brodu, Požegi, Sisku, Osijeku i Zagrebu.

LIT.: O. Švajcer, Predrag Gol — Kruno Kern (katalog), Slavonski Brod 1982. — J. Baldani, Krunoslav Kern — Đurđa Vilagoš (katalog), Zagreb 1988. — M. Čizmek, Krunoslav Kern (katalog), Zagreb 1991. O. Šr.

KERN, Marko, slikar (Slavonski Brod, 17. II. 1948). Diplomirao na Akademiji u Zagrebu 1972. Slika slavonske krajolike i vedute grada Zagreba. Posebno mjesto imaju slike sa sakralnom tematikom. —

M. KERN, *Konji*

Z. KESER, *Umirući dvoglav ili usporedno trajanje dvaju prostora*

Samostalno izlagao u Slavonskome Brodu, Rovinju, Puli, Poreču, Rijeci, Zagrebu i Đakovu.

LIT.: D. Horvatić, Marko Kern (katalog), Đakovo 1994.

KERN, Rudolf, arhitekt (Varaždin, 24. IV. 1946 — Čakovec, 31. XII. 1985). Diplomirao na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu 1970. Projektirao je nadogradnju lječilišta u Varaždinskim Toplicama (1975), odmaralište u Rovinju (1976), zgradu projektne biroa GK »Međimurje« i građevinske škole (1978, s D. Dropulićem) te dom umirovljenika (1979, s J. Hamanom i K. Đivović) u Čakovcu. Sudjelovao na natječajima za poslovni centar u Nišu (1971) i kulturno-trgovački centar Čakovca (1978, III. nagrada s grupom autora).

J. M. M.

KERŠEVANI, Gašpar, graditelj (XVIII. st.). Bio je član grupe graditelja koja je pod vodstvom I. Macanovića 1753. gradila župnu crkvu u Kaštel Novome; 1769. podigao zvonik te crkve. Gradio je i župnu crkvu u Kaštel Lukšiću (1776) prema nacrtu nabavljen u Veneciji. Sastavio je troškovnik za gradnju zvonika katedrale u Skradinu, što ga je zidao F. Zavoreo 1779—82.

LIT.: Horvat—Matejčić—Priatelj, Barok.

R.

KESER, Zlatko, slikar (Zagreb, 23. I. 1942). Diplomirao na Akademiji u Zagrebu 1967 (O. Postružnik). Bio je suradnik Majstorske radionice K. Hegedušića 1971—75. Od 1982. profesor na Akademiji u Zagrebu. U

J. KEZIĆ, *Pejzaž I. 80*, Zagreb, Moderna galerija

kombiniranim tehnikama slika maštovite prizore u kojima se figuralne i organske asocijacije prožimaju sa slobodnim kromatskim poljima i znakovima. Ističe se »infantilnim« rukopisom i odnjegovanom kolorističkom materijom, neobičnih i žestokih kontrasta (*Hommage à Stravinsky*, 1982; *Mama, reci tati da mi vrati moj bicikl*, 1982; *Dvadeseti*, 1989; *Stigma*, 1990). U crtežima bliži nadrealizmu i art-brutu, iracionalnom viđenju erotičkih sadržaja i strukturalnih metafora »tjelesnog« postojanja (ciklus *Ruke*, 1980—82; *Impuls kružne čestice*, 1993—94). Izveo je freske u javnim prostorima u Koprivnici i Zagrebu. Samostalno izlagao u Zagrebu (1976, 1978, 1981, 1983, 1990, 1991, 1994), Cloppenburgu (1978), Varaždinu (1978, 1985, 1990), Čakovcu (1981), Karlovcu (1982) i Splitu (1985, 1988). Bavi se grafikom i ilustriranjem knjiga.

LIT.: Ž. Sabol, Zlatko Keser (katalog), Zagreb 1976. — Lj. Mijka, Zlatko Keser (katalog), Zagreb 1978. — T. Maroević, Zlatko Keser (katalog), Zagreb 1983. — J. Depolo, Balade, Zagreb 1987. — T. Maroević, Zlatko Keser (katalog), Zagreb 1990. — N. Beroš, Keser (katalog), Zagreb 1994.

Ž. Sa.

KEZIĆ, Jurica, slikar (Split, 17. I. 1936). Završio Školu primijenjene umjetnosti u Splitu i Filozofski fakultet u Zadru. Njegova se djela u početku odlikuju kolorizmom i stilizacijom motiva, dok se poslije približavaju informelu (*Suton*, 1976). U novijim apstraktnim pejzažima čistim bojama dočarava doživljaj prostora (*Pejzaž*, 1980; *Udaljeno svjetlo*, 1981). — Samostalno izlagao u Splitu (1956, 1959, 1961, 1984, 1989, 1990), Ferrari (1957), Osijeku (1962), Dubrovniku (1981, 1990), Zadru (1982) i Zagrebu (1985). Bavi se primijenjenom umjetnošću.

LIT.: T. Maroević, Jurica Kezić (katalog), Zagreb 1985. — P. Selem, Jurica Kezić (katalog), Kaštel Novi 1993.

R.

KIČIN, Milan, keramičar (Šćitarjevo kraj Zagreba, 9. XII. 1923). Završio Školu primijenjene umjetnosti u Zagrebu i položio majstorski ispit (1948); usavršavao se u Helsinkiju i Stockholmu. Radi keramičke posude i figure (nadahnut H. Mooreom) s jako izraženim »krakelirama« u glazuri. U novije se vrijeme bavi i obradbom drveta. Samostalno je izlagao na Rijeci (1954), u Zagrebu (1954, retrospektiva 1992), Rovinju (1955), Ljubljani (1956, 1961), Beogradu (retrospektiva 1961), Celju (1963), Velikoj Gorici i Poreču (1965), Bad Tatzmannsdorfu u Austriji (1967).

LIT.: S. Stančić, Milan Kičin (katalog), Zagreb 1992.

R.

KIČIN, Stjepan, naivni kipar (Šćitarjevo kraj Zagreba, 30. IV. 1901 — 4. IX. 1964). Zemljoradnik i tesar. God. 1959. počeo raditi kipeve u glini i drvu. U kratkome razdoblju stvorio opus terakota i drvenih skulptura pročišćenih oblika, s motivima iz svakodnevnog života (*Žena s djetetom*, *Familija*). Čiste linije i zatvoreni oblici zadržavaju izvornost i intimnost pristupa. Osjetljivost za taktilne i kromatske vrijednosti izražava mrkom bojom drveta, dok radove u glini kolorira posebnim načinom paljenja. Samostalno izlagao u Velikoj Gorici i Novome Mestu (1963), Virovitici (1964) i Zagrebu (1964, 1965).

LIT.: M. Vukelić, Kipar trajnog smiješka (katalog zbirke S. Kičina), Šćitarjevo 1964. — VI. Mé.